

25. søndag efter Trinitatis

Salmevalg

355: Gud har fra evighed givet sin Søn os til Herre

235: Verden igenfødelse

563: Sørger ej for dem, der sove

320: Midt iblandt os er Guds rige

536: Udrust dig, helt fra Golgata

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Jesus sagde: ”Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på hellig grund – den, der læser dette, skal mærke sig det! – da skal de, der er i Judæa, flygte ud i bjergene; den, der er på taget, skal ikke gå ned og hente noget i huset; og den, der er ude på marken, skal ikke gå hjem og hente sin kappe. Ved dem, der skal føde, og dem, der giver bryst i de dage. Bed til, at jeres flugt ikke skal ske om vinteren eller på en sabbat. For da skal der være en stor trængselstid, som der ikke har været magen til fra

verdens begyndelse indtil nu og heller aldrig vil komme. Og hvis de dage ikke afkortedes, blev intet menneske frelst; men for de udvalgtes skyld vil de dage blive afkortet.

Hvis nogen da siger til jer: Se, her er Kristus! eller: Her er han! så tro det ikke; for der skal fremstå falske kristus'er og falske profeter, og de skal gøre store tegn og undere for om muligt at føre selv de udvalgte vild. Nu har jeg sagt jer det forud. Siger de derfor til jer: Se, han er i ørkenen! så gå ikke derud. Eller: Se, han er i kamrene! så tro det ikke. For som lynet kommer fra øst og lyser helt om i vest, sådan skal også Menneskesønnens komme være. Hvor ådslet er, dér vil gribbene flokkes.”

Prædiken

Det er dramatiske bibeltekster, der er blevet læst op i dag. Der er ord som ”Ødelæggelsens Vederstyggelighed”, ”undertrykkerens rasen” og ”når ærkeenglen kalder og Guds basun gjalder.” Teksterne er alvorlige og

omfattende, og de griber – ligesom et lyn – ind i den almindelige hverdag, som vi har lullet os selv ind i.

Men når jeg nu faktisk er helt tilfreds med mit liv, hvad skal jeg så stille op med de tekster? Jeg kan ikke forholde mig til en dommedag, der ligger et sted i en ubestemt fremtid, og som mennesker gennem de sidste 2000 år har forsøgt at fastsætte en dato for. Jeg kan heller ikke forholde mig til den beslutsomhed og rodløshed, der kommer til udtryk i teksterne – når Herren kommer, og jeg går ude på marken, så har jeg ikke tid til at gå hjem efter min jakke eller min pung, for så er det lige nu!

Teksterne handler om Jesu genkomst og den gerning, Gud vil gøre for os. Ordet ”Dommedag” er ikke specifikt nævnt i teksten, men vi kan ikke komme udenom, at når Jesus kommer igen – så er det for sent at vende om. Men det, der er fokus på, er faktisk ikke dommen, det er frelsen: ”Snart bliver den lænkede løst, han skal ikke dø og gå i graven, han skal ikke mangle brød.”

Der er fokus på frelsen, men alligevel er teksterne til i dag er ikke bare et klap på skulderen, og bare rolig, det er alt

sammen godt nok! For sådan er frelsen ikke. Frelsen er Guds beslutning, og den kommer, når Gud vil det!

Vi er snart igennem et helt kirkeår. Det begyndte første søndag i advent 2012, og det slutter næste søndag. Hele vejen igennem kirkeåret, er Guds og menneskers historie blevet vævet ind i hinanden. Det begyndte med Julen, hvor Gud blev menneske, og Gud gjorde sig til en del af vores historie, det gik over påsken, hvor Gud afgjorde menneskers historie for altid, og det gik over pinsen, hvor Gud lod sig indleve i menneskers fællesskab. Gennem året har vi oplevet en sær blanding af det almindelige og det utrolige. Det utrolige, miraklerne og underne, der kulminerede i Jesu genopstandelse, har grebet ind i almindelige menneskers almindelige hverdag, og givet mennesker nogle erfaringer, der rækker ud over det, som vi kan måle, veje og observere i vores fysiske verden.

Men her ved tidernes ende er det som om, at det er slut med at væve Guds menneskers historie sammen. Det almindelige – hverdagen – slutter! Og hvad kommer der i stedet?

For at besvare spørgsmålet vil jeg gerne gå lidt tilbage i historien. For én ting er, hvad der står i bibelen, noget andet er, hvad vi kan forholde os til. Og nogle af bibelens tekster havde man måske mest lyst til at rive ud af bibelen – og så stod der kun det, som rent faktisk kunne være med til at gøre en forskel i vores liv. Men det er nok for radikalt og drastisk – og måske er der alligevel et essentielt budskab i teksterne, der kan give os en eksistentiel erfaring af Guds vilje med os.

Efter Jesu død og opstandelse sagde Jesus, at han ville komme igen. I oldkirken var den tro meget konkret, og de kristne den gang forestillede sig, at det allerede ville blive i deres egen levetid, at Kristus kom tilbage til jorden og hentede dem op til himlen, til det nye Gudsrige. Det er på den baggrund, teksterne skal forstås i deres egen kontekst. Det førte to grundlæggende spørgsmål med sig blandt de første kristne: Hvordan forbereder vi os på Jesu Kristi genkomst? Og hvad sker der med dem, der dør, inden Kristus kommer igen?

Dem, der dør, inden Kristus kommer igen, sørger Gud for. Sådan siger Paulus i det 1. brev til Thessalonikerne: ”For så sandt som vi tror, at Jesus døde og opstod, vil Gud også ved Jesus føre de hensovede sammen med ham.” Det er en vigtig sætning, fordi man i førkristen tid forstod dødsriget som det sted, end ikke Gud kunne nå hen. Men fordi Jesus Kristus selv døde *har* Gud været i dødsriget, og fordi Jesus Kristus genopstod, kan Gud også lade os mennesker opstå.

De dødes opstandelse hører dog en anden søndag til, så det vil jeg ikke udfolde nærmere nu. Det andet spørgsmål, som de første kristne rejste, var: Hvordan forbereder vi os på Kristi genkomst? Det korte svar er, at vi ikke kan forberede os. Det er, hvad evangelieteksten forsøger at sige.

Teksten siger det ved at vise, at når de sidste tider kommer, vil intet være som før: ”Den, der er på taget, skal ikke gå ned og hente noget i huset.” – ligesom når et skib synker, så skal man også lade sin kuffert stå. For det drejer sig naturligvis om noget, der meget vigtigere end dine

ejendele: det drejer sig om dit liv. Pludselig er alt, hvad vi kendte, slut. Og når det gælder vores liv, så ved vi nok, hvad der er vigtigt: Det er *ikke* de ting, vi har i huset, og som vi har brugt det meste af vores liv på at anskaffe os. Det er, naturligvis, blot det, at vi har et liv *sammen med nogen*.

Det næste, evangelieteksten siger, er, at ”der skal fremstå falske kristus’er og falske profeter.” De falske kristus’er og profeter vil gøre underfulde ting, de vil imponere os og vi vil måske bliver forført af deres utrolige evner. Men vi skal ikke gøre, som de befaler os – for når Kristus kommer igen, er vi ikke i tvivl.

Det betyder igen, som jeg sagde førhen, at vi ikke kan forberede os på Kristi genkomst. Hvis vi forsøger at gennemskue frelsen; hvis vi kun er optaget af, at være beredt til når Kristus kommer – så går vi ud i ørkenen, hvor der ikke er vand; eller ned i kamrene, hvor der ikke er lys. Så misser vi pointen med livet og med kristentroen – at det er Gud, der frelser.

Jeg kan godt forsøge at gøre det konkret: vi jagter den ene oplevelse efter den anden. Vi forsøger at finde lykken gennem motion, meditation, rigdom, meningsfuldt arbejde eller sunde fritidsinteresser. Det er en evig søgen efter mening og uendelig stræben efter noget, der er større, mere, flottere, smukkere og mere fyldestgørende. Men vi finder ikke lykken, lykken finder os i det øjeblik, vi besinder os på det liv, vi allerede har.

På samme måde er det med Gud. Hele kirkeåret har handlet om, at Gud allerede har fundet os, og alligevel tror vi, her mod kirkeårets slutning, at vi skal ud og finde Gud, at vi skal gå ud i ørkenen, når en falsk Kristus befaler os det. Men Gud har allerede fundet os, og når Menneskesønnen, Kristus, kommer igen, så er det som lynet, der kommer fra øst og lyser op i vest. Med andre ord: vi er ikke i tvivl!

Martin Luther sagde: ”Hvis jeg vidste, at jorden gik under i morgen, ville jeg plante et træ i dag.” Med det ville Luther sige, at den eneste forberedelse, vi kan gøre, er at ville livet. Omsorg er forberedelse. Kærlighed er forberedelse.

Det erstatter ikke en anden form for forberedelse. Det er derimod et udtryk for, at Guds Rige er både nu og i evigheden. Håbet om det evige liv, er også et håb for livet nu. Troen på Gud er tillid til, at Gud elsker os – og allerede har fundet os.

Derfor skal vi plante et træ. For vores liv nu er ikke en bleg afskygning af det liv, der kommer: Vores liv nu er en vidunderlig gave, hvis vi tror på det. Vores liv nu, er heller ikke en venten på den endelige dom: dommen lever vi med hver eneste dag; hvert eneste øjeblik, hvor vi mærker, at et eller andet gik galt imellem os. Vi mærker allerede dommen hvert øjeblik, vi vente os væk fra vores næste og Gud.

Men så kommer Gud til os igen og igen og igen og igen. Vi er elsket, før vi havde noget at give; vi er tilgivet, før vi vidste, at vi havde brug for tilgivelsen; vi er frelst, før vi vidste, at vi var fortabte. Og se, siger Jesus (også til Andrea i dag), jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.